

Numeri 6: 22-27; Handelingen 2: 1-13; Johannes 14: 15-17

Straks na de preek luisteren we naar het lied *If you love me* van de Engelse componist Thomas Tallis. [If ye love me - Tallis - Tenebrae conducted by Nigel Short - YouTube](#) Het is geschreven in de 16^e eeuw.

De woorden zijn nog ouder, want die komen uit het Evangelie van Johannes, hoofdstuk 14. Jezus zegt daar.

*Als je mij liefhebt, - **If ye love me** - houd je dan aan mijn geboden.*

Dan zal ik de Vader vragen jullie een andere pleitbezorger (een andere parakleet) , te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de waarheid.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

De Engelse schrijver Paul Kingsnorth was één van de kopstukken van de internationale milieubeweging.

Maar eind jaren negentig trok hij zich terug.

Hij zag in de milieubeweging dingen gebeuren, waar hij grote moeite mee had.

Het marktdenken en het bedrijfsleven dat winst wil maken, kregen er vaste voet aan de grond.

"Duurzaamheid" veranderde van een ideaal in een businessmodel, waarmee veel geld te verdienen valt.

Vrienden van hem begonnen te geloven dat door de ontwikkeling van nieuwe technieken alle milieuproblemen op de duur opgelost zouden worden.

Deze richting wilde hij niet op.

Want, er verandert niets, vond hij.

De manier waarop mensen met de aarde omgaan, blijft dezelfde.

Die wordt nog altijd gebruikt als hulpbron.

Die wordt ontgonnen en uitgebaat, zoals mensen dat willen.

Er wordt niet gevraagd wat goed is voor de aarde zelf en wat die kan hebben.

Vergeten wordt, dat de mens zelf ook deel is van het aardse leven.

De schrijver trok de conclusie dat de ecologische crisis van dit moment eigenlijk een spirituele crisis is.

Het is een gevolg van hoe wij tegen de aarde aankijken, hoe wij het leven zien, hoe wij onszelf beschouwen en hoe wij denken over het goddelijke en het heilige.

In 2018 maakte de VPRO een documentaire over deze Paul Kingsnorth.

De maker hiervan vroeg hem ook naar zijn spiritualiteit.

De schrijver antwoordde dat we als mensen ingebed zijn en verweven zijn met de ons omringende natuur.

Dat was zijn, zoals hij zelf zei, zijn heidense spiritualiteit.

Verrassend genoeg verscheen een paar weken geleden een artikel van dezelfde Paul Kingsnorth in een vooraanstaand Amerikaans theologisch tijdschrift.

Daarin schrijft hij over zijn recente bekering tot het christendom.

Begin dit jaar werd hij gedoopt in een oosters-orthodox klooster.

Hij vertelt dat deze hele bekeringsgeschiedenis tegen zijn wil was ingegaan, maar hij kon niet anders.

Het christendom bleef vastbesloten aan hem trekken.

De tijd, schrijft hij, leert ons een ander geloof, namelijk dat religie onbelangrijk is, er niets toedoet, voorbij is.

Maar wat hij jarenlang tevergeefs gezocht had in oude en occulte natuurreligies, in het boeddhisme en in zen, dat vond hij in het christendom.

Bij twee van de stappen die hij zette op zijn weg naar het christelijk geloof, wil ik stilstaan.

Misschien inspireren ze ons, deze beide stappen.

Misschien maken ze voor ons iets zichtbaar in ons geloof, dat we zelf niet meer kunnen zien.

Misschien helpen ze ons om die facetten, om die aspecten van ons geloof die wij als nietszeggend voor onze tijd aan de kant hebben geschoven, weer te gaan waarderen en blij van te worden.

Zijn bekeringsverhaal begint met zijn inschatting van hoe wij er in het Westen voorstaan.

Hij schrijft over de tijd waarin wij leven, over de ingrijpende veranderingen die wij om ons heen zien, over de keuzes die wij als individuen en als samenleving maken.

De bril die hij voor zijn evaluatie gebruikt, is het verhaal van Adam en Eva uit Genesis. Adam en Eva keren zich af van God en overtreden Zijn wil.

Ze eten vruchten van de ene boom, waarvan God nou juist had gezegd: *"Doe het niet. Eet daar nou niet van."*

Maar zij maken hun keuze en doen het wel.

Ze eten van de ene boom in het midden van de tuin.

Wat de eerste mensen doen, doen alle mensen.

Wat God wil, doen wij niet. Wij doen wat wij willen.

We vergeten de Schepper en aanbidden onszelf.

En de oerkeuze, de keuze van Adam en Eva, de keuze tussen wat God wil en wat wij willen, moet elk mens, in elke tijd voor zichzelf opnieuw maken.

Doen wij wat God wil of doen wij wat wijzelf willen?

Het is de oude keuze die God aan Zijn volk Israël voorlegt:

"Besef goed, vandaag stel ik jullie voor de keuze tussen voorspoed en tegenspoed, tussen leven en dood."

"Ik stel jullie voor de keuze tussen Mij als jullie God en de door jullie bewierookte eigen goden."

Tussen de weg die Ik wijs en de weg die jullie helden en jullie influencers jullie wijzen. Tussen Mijn Woord en de kritische leuzen van jullie informatiebronnen."

De tijd waarin wij leven, onze Westerse cultuur, de stemming in onze samenleving, die heeft een keuze gemaakt.

We keren ons af van de waarheid van God en van nu af aan vechten wij het onder elkaar uit wat waarheid is.

Maar waar zal deze keuze om bij God vandaan te gaan ons brengen en vooral waar zal deze keuze de generatie na ons brengen?

In wat voor cultuur, in wat voor samenleving komen we terecht zonder God?

In een humane of in een racistische, in een vrije of een in onvrije,

in een vreedzame of in een gewelddadige, in een liefdevolle of in één waarin alles mag en alles geoorloofd is?

Paul Kingsnorth bezag het christendom in een ander licht nadat hij in de autobiografie van een Ierse filosoof deze zin gelezen had: *"Het verhaal van het christendom is het verhaal van de menselijk opstand tegen God."*

Hij vertelt dat toen hij dat las de dingen in hem begonnen te bewegen en te verschuiven. Want hij begreep dat hijzelf deel was van dit verhaal.

Met zijn Nee tegen God zelf en met zijn Nee tegen de wil van God droeg hij zijn steentje bij aan deze opstand tegen God.

Hij herkende ook dat de opstand tegen God niet stopt bij God.

Deze menselijke opstand is ook een opstand tegen schepping, tegen de natuur, tegen de menselijke natuur en tegen de wilde natuur.

Wij zouden net als Paul Kingsnorth het verhaal van ons geloof ook als menselijke opstand tegen God kunnen begrijpen.

Dan kunnen we ons afvragen waar wij nu staan en waar wij zouden willen staan in het verhaal van het christendom, in het verhaal van de opstand tegen God?

Aan welke kant staan wij in het verhaal van de breuk tussen God en mens?

Vergeten wij God en aanbidden wij onszelf?

Natuurlijk is het verhaal van het christendom niet alleen het verhaal van de menselijke opstand tegen God, het verhaal van de mensheid die Jezus, die Gods gezalfde, afwijst en doodt aan het kruis.

Het verhaal van het christendom is ook het verhaal van de liefde van God.

Want dat is wat Paul Kingsnorth ook vindt in het christelijk geloof: **liefde**.

In de heidense en in de moderne spiritualiteit en ook in het boeddhisme, mist hij liefde.

Hij miste de liefde van de God die zegent en die niet alleen barmhartig en vol medogen is, maar die ook genadig is en vrede geeft.

Misschien is dat de tweede vraag waarmee zijn bekering ons confronteert.

Beseffen wij voldoende, hoe uniek de liefde van God is, hoe uniek Zijn liefde voor de schepping, voor de mens, voor ons is?

Hoelang moeten we zoeken om een liefde te vinden die de eeuwen door het gekozen volk vergezelt en het tot bloei brengt na een demonische vernietiging en temidden van een woedende zee van haat?

De liefde van de God van Israël voor Zijn volk waarmee Jezus ons in contact brengt, moet ons nederig maken --- en stil --- en solidair.

Het is de Geest van de waarheid die de liefde van God uit het verre bijbelse verleden haalt, en naar het nu overbrengt, naar ons nu.

De Geest legt de liefde van God uit en ontplooit die in ons hart en in ons leven.

De liefde van de Vader is de liefde van de Zoon.

De Geest van de waarheid maakt dat Jezus erbij zal zijn, bij ons op onze wegen.

Jezus is niet bij ons, zoals Hij bij zijn eerste leerlingen was.

Hij is anders aanwezig.

Hij is aanwezig in onze liefde voor Hem – If ye love me - en in het doen van Zijn geboden.

Voor Paul Kingsnorth is Jezus ook aanwezig in dromen, in gesprekken die hij voert met twee of drie mensen, en in de mystieke ervaring waarin hij een enorme en overweldigende liefde voelde, die hem de laatste stap van zijn bekering deed zetten. Hij werd christen.

We kunnen onze liefde voor Jezus voelen, wanneer wij Zijn geboden doen.

Onze geest geeft zich dan over aan Gods waarheid.

We kunnen ook de liefde van Jezus voor ons voelen.

De Geest neemt ons dan op in Gods waarheid.

Wij zien de wereld, wij zien de naaste, wij zien onszelf en ons eigen leven in het licht van Zijn gelaat.

De kerk in het Westen wankelt in een cultuur, die zelf wankelt, in een Westerse cultuur die daarom wankelt.

De dichter van psalm 73 weet, hoe wij moeten blijven staan, wanneer de kerk wordt verlaten, God vergeten wordt en de mensen zichzelf aanbidden, en wanneer meer dan dat wankelt, wanneer voor ons alles wankelt, wanneer ons leven wankelt door de dood.

We zullen ons staande houden met deze woorden uit de psalm.

Want in Jezus zien we het. En door de Geest voelen we het.

"Ons geluk – dat is de nabijheid van God." Amen.